

2015. október 18.

Mandabokor, Kálmánháza, Felsősim
Istentisztelet

„¹³és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól;” Mt 6,13a

Drága Gyülekezet!

Az Úrtól tanult imádság utolsó kéréséhez érkeztünk sorozatunkban. Alkalomról-alkalomra a Jézustól tanult imádságot próbáljuk értelmezni, megérteni, úgy hasogatni az élet beszédét, hogy az formáljon bennünket, formálja az imádságunkat, Jézussal és az Atyával való viszonyunkat. Fontos látni, hogy nem az Atyának van szüksége az imádságomra, hanem elsősorban nekem. Hiszen az imádság nem csupán kiáltás Istenhez, hanem az imádság egy „pozíció” is. Nem lehet akárhogyan megszólítani Őt. Nem lehet akárhogyan kérni Tőle, keresni Őt, zörgetni Nála. Az imádság pozíciója az alázatos szív. Tisztában lenni azzal, hogy ki vagyok én, mire van szükségem, s tisztában lenni azzal, hogy kit szólítok meg. Az imádság egy lelki pozíció, amiben kifejezem, én azzal a mindenható Istennel beszélek, akinek gondja

van reám is. Olyan megdöbbentő Stephen Hawking világhírű elméleti fizikus, tudós kijelentése, aki azt mondta: „*Olyannyira jelentéktelen teremtmények vagyunk egy kicsiny bolygó felszínén, amely egy átlagos csillag körül kering a sok százezer-milliárdnyi galaxis egyikének peremvidékén, hogy nehéz volna elhinni, hogy Isten törődne velünk, vagy akár csak tudna a létezésünkről.*” Pedig bizony úgy van, hogy a mindenható Isten meghallgat, gondja van reám is, az övéit vezeti. Meg van az a különleges bensőséges kapcsolata azokkal, akik szeretik Őt, figyelnek rá, rábízják az életüket, akik megszólítják Őt és alázatos szívűek. Olyannak nem jelenti ki magát, aki pökhendi stílusával, hozzáállásával, magatartásával, beszédével közeledik Hozzá. Az imádság pozíciója ezért nagyon fontos és elengedhetetlen ahhoz, hogy megértsük, meghalljuk Őt. Drága Testvérem! Nem tudom, te milyen lelki pozícióban vagy itt, de engedd meg, hogy figyelmeztesselek, az Isten Szavának a kijelentéseit, üzenetét, tanácsát egyedül alázatos szívvel lehet megérteni. Istent, az Ő sokoldalúságát csak egyféleképpen lehet megismerni, ha én alább szállok. Ő csak akkor fog tudni bennem növekedni, ha én egyre kisebb vagyok. Többet

Tőle, belőle, általa, kevesebbet tőlem, belőlem, általam. Az imádságaimban is ennek kell megmutatkoznia.

Drága Testvérek!

Mai igehirdetésben az „¹³**és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól;**” kérés kerül előtérbe. A múlt alkalommal a megbocsátásról és a bocsánatkérésről hallhattunk. Nagyon érdekes, hogy ezt a kérést is Jézus egy úgynevezett „és” kötőszóval vezeti át. A múlt alkalommal elmondtam, hogy amennyire fontos a mindennapi kenyér, legalább annyira fontos a mindennapi megbocsátás és bocsánatkérés. A „...¹¹**mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma** ¹²**és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...**”, itt is azt láthattuk, hogy a mindennapi kenyeret és a megbocsátást, bocsánatkérést, azaz a kapcsolatok rendezését is egy „és” kötőszóval vezeti át. A mai részben is azt láthatjuk. Jézus tanít bennünket, hogy a bűn rendezésével nem ér véget minden, hanem annak van folytatása. Rendben, hogy rendeztem a bűneimet, rendben, hogy megbocsátottam, rendben, hogy bocsánatot kértem, de a folytatás az, hogy nem szeretném többé tenni! Rend-

ben, hogy rendeztem a rendezni valót a múltban, s nem terhel már a múlt sok terhe, de ebben az „és” szócskával való átkötésben Jézus arra mutat rá, hogy a múlt és a jövő kérdésében is egyértelmű állást kell foglalnom. Megbocsátottak és többé nem teszem. Jézus megbocsátásánál találkozhatunk a múlt és jövő összekapcsolásával. A házasságtörő asszony történetében láthatjuk, amikor a vádlók szépen egyesével elmentek, nem dobtak reá követ, csak Jézus és az asszony maradt középen, Jézus ennyit mondott: „**Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!**” Jn 8,11. A történetben megtörtént az életrendezés, a múlt rendezése, de Jézus előre is tekint, „**menj el, és többé ne vétkezz!**”. A Miatyánkban is Jézus a múlt rendezéséről („**bocsásd meg a mi bűneinket**”) és a jövőben történő „**többé ne vétkezz!**” figyelmeztetéséről beszél. Ez a kettő együtt van, ezért vezeti át ezt a két kérést egy „és” szóval. Ez a kettő összetartozik. Olyan csodálatosan van felépítve az úrvacsorai liturgiánk, amiben előjön a múltra, a jelenre és a jövőre vonatkozó rendezés: „*Vallod-e? Bánod-e? Megbocsátottál-e? Igyekezel-e? Hiszed-e?*”. „*Bánom*”, „*Megbocsátottam*” és „*Igyekezem*” kijelentések komolyan vételével ott van bennem az elhatározás, hogy

szeretnék másképpen élni. Szeretnék a kísértének ellenállni, szeretnék nemet mondani arra, amire nemet kell mondani. Milyen szemléletes a magyar nyelvünk: a Kísértés és a Kísértő egy szóból ered. Szeretnék a Kísértőnek nemet mondani, hogy ne legyen a kísértésből bűn. Tudjátok a Kísértővel és a bűnnel van a baj. A kísértés mindig ott lesz. Ahogy Luther fogalmaz: *„Azt nem kerülhetjük el, hogy madarak repüljenek el a fejünk felett, de azt már megakadályozhatjuk, hogy fészket rakjanak a fejünkön.”*. Azt nem tudjuk megakadályozni, hogy kísértések legyenek, de lehet nemet mondani a Kísértőnek. Abban a pillanatban, ha igent mondasz a Kísértőnek, abban a pillanatban megjelenik a bűn. Amikor Isten beszél Káinnal, azt mondja neki: **„bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta.”** I Móz 4,7. A kísértés ott van minden ember életében – és ahogy Cseri Kálmán fogalmazott egyik prédikációjában – *„Olyan vár az életünk, amit amikor a gonosz támad, mindig talál benne egy árulót, és az áruló összejátszik vele. Ez a mi régi természetünk...”*. A Kísértő szüntelen azért dolgozik, azért fáradozik, hogy te elbukjál, s nem véletlenül hívja a biblia többféleképpen a Sátánt: Kísértő, Vádló stb., mert Ő Kísért, s amikor elbuknál, ak-

kor azonnal vádol. Hányszor élhettük át a kísértést, majd a lelkiismereten keresztül a vádlást. Mert ő így dolgozik. Milyen szemléletes szintén a magyar nyelvünkben ez a szójáték: Kísértő, kísért és kísér. A Kísértő állandóan kísért, s ez egész életünket végig kíséri. Ő ilyen, nincs megállás, ő nem adja fel, mert Ő kezdettől fogva azt akarja, hogy elbukj, eless, s ahogy az Ige mondja: **„Embergylkos volt kezdettől fogva”** Jn 8,44. Ő addig nem adja fel, míg bele nem buksz és a végén bele nem halsz. Ezért a kísértés végig kíséri az életünket. Ahogy Péter fogalmaz: **„⁸Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: ⁹álljatok ellene a hitben szilárdan”** I Pt 5,8-9. A Kísértőt, a Sátánt vegyük nagyon komolyan. A létevel számoljunk! Egy történetet hadd meséljek el: Volt egy édesanya, aki rendkívül finom és jó lelkű asszony volt. Hitben járt, s nagyon szerette az Urat. Soha senkiről nem mondott semmi rosszat. Ez feltűnt az ő gyermekének is, hogy mindig a másik javára magyarázza a dolgokat és nem mond semmi rosszat. Egyszer a gyermeke ezen gondolkodva odament az édesanyjához és ezt mondta neki: Édesanyám! Te mindig mindenkiről jó mondasz! Hadd kérdez-

zem meg, hogy mi a véleményed a Sátánról? Mire az édesanya megszólalt: „Tudod, gyermekem, Ő nagyon kitartó és állhatatosan dolgozik.” Nekünk nem azzal kell foglalkoznunk, hogy milyen ereje és hatalma van, hanem azzal, hogy van hatalma. Van hatalma az emberen, van hatalma megvezetni, félrevezetni, romba dönteni emberi életeteket, házasságokat, van hatalma embereket egymás ellen fordítani, haragot táplálni, gyűlöletet kelteni, indulatokat szítani. Ő állandóan azon dolgozik, hogy nyomorba döntse az emberi életeteket és ezt a világot. Azon dolgozik, hogy újra és újra Isten nélkül kelj fel, feküdj le és éld az életedet. A Kísértő ezen dolgozik fáradhatatlanul. És nem direktben – figyeljétek meg! Ő úgy dolgozik, hogy bogarat ültet az ember fülébe, azzal a várban, életünkben lévő áruval – amit Cseri Kálmántól is idéztem – felveszi a kapcsolatot, elhint egy apró dolgot az ember szívébe, gondolatába, aztán majd peregnek az események tovább. Ahogy Ádám és Éva történetében olvashatjuk: „**¹A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?** **²Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehe-**

tünk, ³csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok. ⁴De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogy haltok meg! ⁵Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz. ⁶Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett.” I Móz 3,1-6. Figyeltétek, hogyan dolgozik? Először is, Ő ravasz! Kiforgatja a szavaidat, aztán az életedet! Ebben a történetben is azt látjuk, kiforgatta Isten szavát, aztán fenekestül felforgatta az első emberpár életét. Nyomorba döntötte. Hány ember életében dolgozik ma is ezekkel a módszerekkel? Hány családot, házasságot tesz így tönkre? És tönkreteszi könnyörtelenül! Olyan észrevétlenül, hogy az ember már csak akkor ocsúdik fel, amikor már elindult a lavina. Ő nem egyenesen jön, hanem mindig kerülő úton! Ő nem azt mondja, hogy légy elégedetlen a feleségeddel, hanem azt mondja: nézd meg, másnak milyen szép, kedves felesége van. Aztán elindul a hasonlítás, a viszonyítás, majd abból

az elégedetlenkedés és már célba is ért. Nyomorba döntött egy házasságot. vagy nem azt mondja, hogy ezzel a férfival lehetetlen együtt élni, hanem azt, a másikkal mennyivel jobb lenne, könnyebb lenne. Ha már játszol a gondolattal, akkor már elég is. A többi megy magától. Vagy milyen igazságtalan, hogy másnak van, neked nincs, menj és szolgáltass igazságot, hiszen ahogy másnak, úgy neked is jár! Számptalan példát lehetne sorolni a hétköznapi életből, de egy nagyon fontos gondolatot engedjete meg a végén. Jézust is megkísértette a Sátán. Háromszor kísértette meg, tette próbára Jézust, s azért íratott meg nekünk, hogy az Ő példáját kövessük. nézzük meg! Hogyan reagált Jézus a kísértésre, mivel válaszolt? Lk 4,1-13 részben van leírva ez a történet. S kivétel nélkül Jézus a kísértések után ezt mondja: **„meg van írva:”**. háromszor mondja ezt, háromszor hivatkozik az Atya szavára. A kísértéssel szemben egyedül az Isten Szavával lehet nekünk is ellenállnunk és győzedelmeskednünk! Az is fontos tény, hogy a Sátán le van győzve! Ő vesztes! Kisebb csatákat nyerhet emberek életében, de a végső nagy győzelem az éppen a gólgotai kereszten dőlt el, s megtörte a bűn és a halál erejét, ami azt jelenti, hogy ideig-óráig itt, ezen a földön, emberek életében

munkálkodhat, arathat győzelmeket, de a Jézus Krisztusban hívő emberek életében a győztes Krisztus él, ezért nincsen rajtuk hatalma. Hangsúlyozom, apróbb csatákat nyerhet, de ha valakinek a győztes Jézus Krisztus él az életében, azon nincsen hatalma. Ezért nagyon fontos, hogy nekünk a Sátán felett győzedelmeskedő Jézus Krisztust kell igazán megismernünk, mert Vele, csak Vele lehet győzedelmeskedni a Kísértővel szemben, aki a hívő ember életét is végig kíséri és kísérti. Nekünk ezért kell igazán ismernünk Jézust és az Igét! (bankjegy)!

Az **„és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól;”** kérés legyen valóban kérés, amiben kérem Őt, hogy ne engedj az én életemben a Kísértőnek, hanem Te, aki győztél, győzedelmeskedj bennem. Győzzön nap, mint nap a Te halálod és feltámadásod, a Te Szavad az én életemben a kísértések közepette. A kérés legyen egyben segítségül hívás: egyedül kevés vagyok, de Veled mindenre van erőm (Fil 4,13). Te győztél a bűn és a halál felett, s neked van hatalmad győzni a Sátán felett is. A Kísértő és a kísértéssel szemben, mert Te győztes Úr vagy!

Ámen!